

סבתא רות...

ביום כמו זה אני מעדיף לא לשקוע בכמה קשה לי עם לכתך, אלא מעדיף להתבונן על השנים המדהימות שהיית נוכחת בהן עבורי. אני מעדיף להביט על הצחוקים וההתבדחויות שהיו לנו יחד. עברת בחיך מכשולים לא פשוטים. את היית מאלו שהיו בליל הבדולח, ראית בעיניים את הזוועות. צלחת את השואה והגעת לארץ עם ראש מורם.

נכון, בשנים האחרונות התמודדת עם פרידות לא קלות, שבמידה מסוימת כיבו את האושר שלך, הגעגועים לסבא היו קשים עבורך, ולא הרשית לעצמך באמת לשמוח בשמחות.... תמיד אמרת "לו ז'ק היה פה, הייתי שמחה יותר". בחגים, כשהייתי אומר לך חג שמח, היית משיבה "חג... שמח אני לא בטוחה, לו ז'ק היה פה", וכל נין שנוסף לרשימה המפוארת שלך, הייתי מצטערת שז'ק לא זכה לראות את זה. ואז הגיע המכה השנייה, אורי שלנו, בנך, הלך לעולמו במפתיע, והשאיר בור ענק בתא המשפחתי שלנו. לכתו של אורי כיבתה את מרבית הנרות שעוד נשארו דולקים בליבך, והמשימה (שלובר אני טוב בה) לשמח אותך ולהצחיק, הפכה לא פשוטה בכל קנה מידה שהוא.

אבל בכל זאת, לא ויתרתי לך, המשכתי לעשות איתך צחוקים, לחקות אותך ולשגע אותך בשטויות שלי. "רבע עוף שלי" היית קוראת לי, כי כשנולדתי הייתי פיצפון והרופא הביא לך אותי ביד אחת כמו כדור... כמה פעמים שמעתי את הסיפור הזה??

בכל הזדמנות שרק הייתה לי חיקיתי אותך, התבדחתי איתך על המבטא שלך, הסלנג שלך, על הבחורים שמתקשקים מתיחת לגיישרים, או על הת'מונות, והאלבומים, ושטייקלה וביסלה..... תמיד היית אומרת "צ'וקה, אתה לא קיבלת ממני מספיק פליקים כשהיית קטן, בוא הנה, אני אתן לך פליק, ככה זה יפה לעשות צחוק מסבתא זקנה שלך?!"

ראיתי אותך משנה לשנה שוקעת יותר ויותר בעצב שלך, ולא הרשתי לך ללכת לשם, ילדיי כל כך שמחו ללכת לבקר את סבתא, הם קיבלו עוגייה או שוקולד, ואת זכית בביקור מרגש וחיבוקים, win win situation. ידעת להעריך את זה, תמיד היית אומרת... "זאת זכות שיש לי עם כל המשפחה הזאת, מבת יחידה יצא כזה שבט, לא כל אחד זוכה בזה!"

סבתא, ערב לפני שנפרדת מאיתנו, עוד הספקתי לשבת איתך, יד ביד ליד מיטתך, קישקשנו קצת וקבעתי איתך שמחר אני בא לעשות לך סיבוב בקלנועית, ואת רצה אחרי... ואת היית צלולה לגמרי, שאלותיך היו לעניין, אבל היית עייפה, בעיקר עייפה מהחיים. כל חבר שהלך לעולמו, העציב אותך

והקשה עליך יותר ויותר. אבל עם יד על הלב? עכשיו אני חותם על סיום חיים
שכזה. בגיל 94, ללכת לישון ולא לקום....

סבתא, תמסרי ד"ש חמה וחיבוקים לאורי וסבא, ותמתיני לי שם למעלה, בעוד
54 שנה, אני חובר אליך, כי בא לי שגם אני אזכה לזכות שהייתה לך.

שלך, יגיל

